

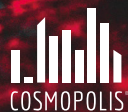

Lisa Reganová

TICHÝ PLÁČ

ZVLÁDNE JOSIE QUINNOVÁ
ROZEHNAT MLHU LŽÍ VČAS?

Lisa Reganová
TICHÝ PLÁČ

Lisa Reganová

TICHÝ PLÁČ

ZVLÁDNE JOSIE QUINNOVÁ
ROZEHNAT MLHU LŽÍ VČAS?

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

HER SILENT CRY

Copyright © Lisa Regan, 2019

Translation © Kateřina Elisová, 2023

© Grada Publishing, a. s., 2023

Z anglického originálu Her Silent Cry, vydaného nakladatelstvím Bookouture

v roce 2019, přeložila Kateřina Elisová

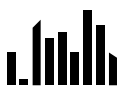
Odповědná redaktorka Markéta Šlaufová

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektura Julie Gonzálezová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2023

jako svou 8773. publikaci

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6803-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-6802-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3252-2 (print)

Věnováno Dot Dortonové,
která mi změnila život.

KAPITOLA 1

Jejich hádka naráží jako rozzuřené vlny do dveří mezi námi, tluče do dřeva, lije se na podlahu a zatéká pod práh, takže slyším každé slovo. Většinou nerozumím tomu, co říkají, a dokonce ani nechápu, proč se hádají. Ale vím, že se jí chystá ublížit. Tiše, nebo způsobem, který doprovází křik. Nikdy nevím jistě, co je horší.

Ať jí ublížil sebevíc, nakonec si vždycky najde cestu zpátky do našeho pokoje. Klesne na vrzající postel, sykne skrz zaťaté zuby a natahuje se po mně. Pod dekou se umím pohybovat velmi opatrně. Někdy i ten nejmenší tlak způsobí, že bolestí lapá po dechu. Co nejjemněji se dotýkám schoulenými zády jejího břicha a čekám, až se třesoucí prsty, které mi zlehka přejíždějí po hlavě, ustálí do pomalého, uklidňujícího rytmu.

Mám spousty otázek, ale na nic se neptám. Nechci, aby mě ten muž slyšel, aby si vzpomněl i na moji přítomnost. Zadržávající dech se postupně utiší. Vydá slabý povzdech, který znamená, že dospěla do bodu, kdy se bolest stala snesitelnou.

„To je v pořádku,“ říká. „Všechno bude v pořádku.“

Vždycky byla špatná lhářka.

KAPITOLA 2

Křik malého Harrise Quinna se nesl přes dětské hřiště dentonského parku a rval Josii uši. Když se za ním hnala od houpaček ke klouzačce, rozhlédla se kolem, jestli některého z dospělých hlasité projevy radosti neobtěžují, ale nikdo je ani nezaznamenal. Všichni se podobně jako ona soustředili na vlastní děti, které rychle pobíhaly sem a tam a vzrušeně volaly.

„Mami! Dívej se na mě!“

„Nechytíš mě!“

„Já chci na houpačku!“

Josie následovala Harrise k prolézačce uprostřed hřiště. Měla tvar hradu s dlouhým zakřiveným mostem, který vedl od nízkých schůdků k velké skluzavce na protější straně. Harris vyšplhal po schůdcích a rozběhl se přes most.

„Opatrně,“ zavolala za ním Josie, ale už stál nahoře na klouzačce. Rozběhla se a jen o vlásek minula dvě batolata. Než stačil Harris vyletět z lesklého konce skluzavky a přistát v hlíně, popadla ho ve vzduchu do náruče a chlapeček zavýskl. „JoJo!“

Dala mu pusku na temeno hlavy, ale už se jí snažil vykrotit. „JoJo, dolů! Ještě!“

Zdráhavě ho postavila na zem a dívala se, jak běží zpátky ke schůdkům. Řekla si, že nejlepší bude zůstat na konci klouzačky, aby ho mohla znovu chytit. Když se dostal na most, na pár vteřin jí zmizel z dohledu. Srdce jí v hrudníku prudce bušilo, dokud nahoře na klouzačce nezahlédla záblesk jeho světlých vlasů a jasně modré tričko s dinosaurem. Sedl si a odstrčil se, jenže v tu chvíli se před Josii natlačila nějaká holčička a začala po klouzačce šplhat nahoru. V duchu už viděla katastrofální srážku, ke které se schylovalo. Soudě podle vzrůstu muselo holčičce být šest nebo sedm let, protože byla skoro dvakrát větší než Harris. Měla na sobě bílé tenisky, modré legíny a třpytivé růžové tričko s jednorožcem. Na zádech si nesla batůžek ve tvaru motýla. Pískové vlasy podobné hedvábným vláknům kukuřice měla lehce svázané do volného, nyní už trochu rozčuchaného culíku. Josie otevřela ústa, aby holčičce řekla, že nemá lézt po klouzačce nahoru, nebo aby zarazila Harrise, aby se nepouštěl dolů, ale slova jí uvízla v hrdle.

Rychle se přesunula blíž a natáhla ruce, aby Harrise chytila dřív, než do motýlí holčičky přímo narazí. Na druhé straně klouzačky se najednou objevila žena. „Lucy,“ oslovila děvče důrazně, „víš, že takhle nahoru na klouzačku nemáš lézt. Pojď dolů, než se někomu něco stane.“

Malá Lucy šplhala dál nahoru, ale žena natáhla ruku a pevně ji stiskla za paži, takže ji zastavila. „Lucy, podívej se na mě. Co jsem říkala?“

Lucy ztuhla a podívala se na ženu. Josie okamžitě viděla, jak jsou si podobné. Stejný srdcovitý tvar obličeje, světle modré oči s fialovým nádechem a úzký nos decentně rozšířený u nosních dírek. Žena

měla vlasy možná o dva odstíny tmavší než holčička, ale zcela jistě šlo o matku s dcerou.

Lucy se kousla do spodního rtu, uvolnila prsty, kterými svírala strany klouzačky, a po bříše začala pomalu sjíždět, přičemž si pomáhala hubenýma rukama i nohama. „Promiň, mami,“ zamumlala. Jakmile se ocitla dole, matka ji vzala za ruku a odtáhla ji z cesty Harrisovi, který o pár vteřin později sklouzl dolů. Josie ho rychle vzala do náruče a pevně ho tiskla k sobě, ačkoli se kroutil a chtěl se z jejího sevření vymanit.

Lucyina matka se setkala s Josiiným pohledem a usmála se. „Omlouvám se.“

„Nic se neděje. Jsem jen ráda, že se nikomu nic nestalo.“

Žena se zasmála. „Koho by napadlo, že dětské hřiště může být tak nebezpečné, vidíte?“

„Přesně tak,“ přitakala Josie. Pravdou bylo, že když vzala Harrise na hřiště, zkrátila si život o pár let. Existovalo příliš mnoho možností, kde mohl zakopnout a praštit se do hlavy, spadnout a zlomit si nějakou kost, případně ho mohlo nechtěně zranit jiné dítě, které běželo příliš rychle nebo lezlo na klouzačku špatným směrem.

„Kolik mu je?“ zeptala se žena, kterou už Lucy tahala za ruku a snažila se ji odvést do jiné části hřiště.

„Dva. Skoro tři.“

Žena se posmutněle usmála. „Vzpomínám si, když té mojí byly dva. Je to skvělý věk.“

„Ale on není...“ Josie se chystala vysvětlit, že není Harrisova matka, že ho jen hlídá přítelkyni, ale Lucy zakňourala: „Mami! Já chci na kolotoč!“

Harris se přestal v Josiině náruči vrtět. „Já taky! JoJo, ještě koně!“

Josie si ho přesunula z jedné paže na druhou. „Už zase? Vždyť jsme jeli už třikrát.“

Jenom z té představy se jí zvedl žaludek. Více než týden měla pocit, že jí docházejí síly, a tři jízdy na kolotoči rozhodně ničemu nepomohly.

„Ma-ami.“ Lucy táhla matku od klouzačky na opačný konec hřiště, kam před několika týdny nainstalovali díky machinacím starostky nový nablýskaný kolotoč.

Zábavní park v jiném okrese přestal fungovat a starostka Tara Charlestonová viděla příležitost „vylepšit krásný veřejný park v Dentonu“, jak se sama vyjádřila, když přesvědčila městskou radu, aby vynaložila přehnanou částku na demontáž kolotoče, jeho převoz do Dentonu a opětovné smontování v městském parku. Město alespoň ušetřilo peníze tím, že ho nechalo zrestaurovat studenty umění z dentonské univerzity. Nyní zářil v odpoledním slunci jasnými karnevalovými barvami, točil se dokola a koně se zvedali a klesali v rytmu rozjařené hudby. Josii se jen stačilo na kolotoč podívat a chtělo se jí zvracet.

„JoJo, prosím,“ zkusil to Harris znovu a zavrtěl se jí v náruči.

Než se mu to mohla pokusit vymluvit, ozval se mužský hlas: „Vy jste Josie Quinnová.“

Lucy a její matka se zastavily, otočily se a sledovaly muže, který přistoupil zezadu k Josii a natáhl k ní ruku. Josie ho viděla v parku, když s Harrisem přišli. Kroužil po obvodu dětského hřiště a mluvil do mobilu. Byl štíhlý, opálený a s vlasy barvy soli a pepře. V modré polokošili, khaki šortkách a mokasínech vypadal, jako by se vypra-

vil spíš na golf než na dětské hřiště, ale počasí na konci dubna bylo dostatečně teplé na to, aby mu stačilo lehké oblečení.

„Colin Ross,“ představil se a ruku stále držel napřaženou.

Josie si posunula Harrise v náručí, aby si s ním mohla potřást rukou. Lucy s matkou přistoupily blíž. Lucyina matka sklouzla pohledem z Colina na Josii a zpět. „Coline, ty tu paní znáš?“

Otočil se k ní a usmál se. „Amy, ty ji nepoznááš ze zpráv?“

Josie cítila napětí mezi lopatkami. Jako detektiv dentonského policejního oddělení vyřešila několik velmi šokujících případů ve státě, z nichž se mnohé dostaly do celostátního zpravodajství. Jenže na svoji popularitu si stále ještě nezvykla. Nebo na to, že je známá.

Amy si ji nejistě prohlížela. Josie nakonec ukončila trapnou situaci tím, že k ní natáhla ruku. „Má pravdu, jsem Josie Quinnová. Jsem detektiv na policejním oddělení.“

Amy vylétla ruka k ústům. „Panebože, právě jste vyřešila případ Drewa Pratta!“

Josie přikývla a všimla si, že se na ni Colin zářivě usmívá. „Ano, můj tým ten případ vyřešil.“

„Je fantastická. Víš, kdo je její otec?“ zeptal se Colin.

Josie otevřela ústa, aby řekla, že její otec umřel. Ale než to stačila udělat, Colin si sám odpověděl: „Christian Payne.“

Josie se před rokem dozvěděla, že byla jako nemluvně unesena. Její skutečná rodina se domnívala, že zemřela při požáru. Znovu se setkali teprve nedávno. Stále pro ni bylo těžké si na úplně novou rodinu zvyknout. „Vy ho znáte?“

Colin se usmál. „Oba pracujeme pro Quarmark.“

„Ach tak. Je to velká farmaceutická společnost. Taky pracujete v marketingu?“

„Ne, já patřím do týmu, který vytváří cenovou hladinu nových léků, které Quarmark uvádí na trh.“

„Ohromná zábava,“ poznamenala Amy.

„Tati,“ zakňourala Lucy, „já chci na kolotoč.“

„JoJo!“ Harris ukázal Josii přes rameno. „Houpačky!“

Josii se ulevilo, že si to rozmyslel. „Chvilíčku, kamaráde.“

Amy položila manželovi ruku na záda. „Zlato, Lucy chce na kolotoč. Půjdeš s ní ty, nebo mám jít já?“

Colin se na dceru usmál. „Možná bychom mohli jet všichni tři.“

„Kterého koně si vybereš, tati?“ zeptala se Lucy.

„Nevím. Musím si je pořádně prohlédnout, než se rozhodnu.“
Věnoval Josii další úsměv. „Moc rád jsem vás poznal.“

„Nápodobně.“ Když se rodina Rossovy vydala směrem ke kolotoči, Josie postavila Harrise na trávu a on se rozběhl k houpačkám. Do jedné z volných mu pomohla a začala ho zlehka houpat. Viděla, že Amy a Lucy Rossovy už sedí na koních, zatímco Colin stojí za plotem a opět mluví do mobilu. Tolik k rodinné jízdě na kolotoči.

„Výš!“ vykřikl Harris. „Prosím, JoJo.“

Josie se usmála nad korunou jeho zlatavě blondatých vlásků a strčila do něj trochu silněji. I když ho poslala výš jen o kousek, její úzkost vzrostla. Nechápala, jak ho sem může Misty, jeho matka, pořád vodit. Připadalo jí to tady prošpikované nebezpečím. Harrise stále vnímala jako malého a křehkého. Nemohla si pomoci, ale bála se, že jednou nešťastně spadne a něco si zlomí nebo si rozbije hlavu. V duchu slyšela Misty, vlastní matku Shannon a babičku Lisette, jak

se jí smějí. K čemuž taky velmi často docházelo, když si dělala příliš velké starosti o Harrisovu bezpečnost. Všechny tvrdily totéž: „Děti jsou odolnější, než vypadají.“

Když se Josii znovu sevřel žaludek, přemýšlela, jak matky celé rodičovství vlastně zvládají. Čím samostatnějším se Harris stával, tím děsivější se jí všechno zdálo. Sledovala, jak se drží řetězů na obou stranách houpačky a poprvé někde v dálce zaregistrovala hlas Amy Rossové, která volala na svoji dceru.

„Lucy? Lucy!“

Josie se podívala na kolotoč. Uviděla Amy, jak se stále točí, zatímco ostatní pomalu opouštějí nástupiště a vycházejí za kovový plot, který kolotoč ohrazoval.

Amyin tón se změnil na hlasitější a vyšší. „Lucy! Lucy!“

Colin přestal přecházet sem a tam a mírně odtáhl telefon od ucha, jako by se snažil naladit na paniku v hlase své ženy.

„Lucy!“

Amy s každou další vteřinou pobíhala zběsileji po nástupní plošině a proplétala se sem a tam mezi koňmi.

Aniž by si to Josie uvědomila, zastavila Harrise. „JoJo?“ Tázavě se na ni podíval.

„Nic se neděje, kamaráde,“ zamumlala, vytáhla ho ze sedátka houpačky a zamířili ke kolotoči.

Lidé dál proudili ven, zatímco se Colin snažil dostat dovnitř. Teenager, který dohlížel na atrakci, stál u vstupní brány a zíral na Amy. Za ním čekala řada lidí, až budou moct nastoupit, a také Amy pozorovali. Jako by na sobě cítila tolik párů očí, zastavila se a podívala se na ně. „Neviděl někdo moji dceru? Před chvilkou tady byla.

Seděla na modrém koni, já na fialovém. Sesedla před tím, než kolotoč zastavil. Neviděl jste někdo, jak vystoupila? Lucy?“

Nikdo neodpověděl. Colin, stále s telefonem v ruce, se dostal na nástupiště a procházel mezi koňmi. Zastavil se, aby nahlédl do dvou vozů s červenými sametovými sedadly naproti sobě.

„Sakra, kam mohla zmizet?“ zeptal se.

„Viděl jsi ji vystoupit?“ zeptala se Amy manžela.

„Ne, nic jsem neviděl, telefonoval jsem.“

Amy znovu apelovala na lidi čekající ve frontě. „Neviděl někdo z vás, jak z kolotoče vystoupila samotná holčička? Je jí sedm. Má blondaté vlasy. A zářivě růžové tričko s jednorožcem a batůžek ve tvaru motýla.“

Několik lidí zavrtělo hlavou, ale nikdo žádnou informaci nenabídl. Josie teď stála u plotu a studovala kolotoč. Tam se opravdu nebylo kde schovat. Vybavila si, jak Amyin hlas poprvé upoutal její pozornost. Dav lidí se hrnul východem. Nepamatovala si, že by mezi nimi zahlédla Lucy, ale mohla vyběhnout ven dřív, než se Josie podívala.

„Amy.“ Colin přistoupil ke své ženě. „Kde, sakra, je?“

„Já nevím!“ vykřikla. „Byla přímo tady. Tady se mnou. Na vteřinu jsem se otočila jinam. Proboha.“ Ruce si přiložila na spánky a další slova už zaječela. „*Udělejte někdo něco!*“

Josie si posunula Harrise na bok a prošla vstupní brankou. Zachytila pohled nechápavého pracovníka. „Vypněte to,“ požádala ho.

„Cože?“

„Zastavte ten kolotoč. Dokud se to dítě nenajde, nikdo nenastoupí a nevystoupí.“ Obrátila se na Rossovy. „Jestli není tady, bude někde jinde na hřišti.“

Amy očima přejížděla po prostoru za Josií. „Nevidím ji. Nikde tam není.“

„Podívejte se na mě, paní Rossová.“

Amy se jí podívala do očí.

„Rozejdeme se a prohlédneme zbytek hřiště. Mohla by být uvnitř některé z prolézaček.“

Colin a Amy vyběhli z prostoru, který ohraničoval kolotoč, a volali na dceru. Několik lidí čekajících ve frontě se k nim přidalo a křičelo Lucyino jméno. Josie je následovala a přehodila si kroutícího se Harrise z jednoho boku na druhý. „Dolů, Jojo.“

„Vydrž chvílku, miláčku. Snažíme se najít jednu malou holčičku, dobře?“

„Mám ti pomoci?“

Usmála se na něj. „Zůstaň hezky se mnou. Tím mi pomůžeš nejvíc.“

Amy ukázala fotku Lucy, kterou pořídila jen před několika minutami, když dcera na kolotoči vylezla na svého koně. Josie bolely ruce, protože Harris už byl těžký, ale úzkost jí nedovolila ho postavit. Plíživý strach způsobil, že ji zamrazilo po těle a na kůži cítila nepříjemný, lepkavý pot.

„Nejspíš se jen někam zatoulala,“ uklidňovala Amy, kterou znovu ovládla hysterie. Jenže s každým dalším okamžikem, kdy po Lucy nebylo ani stopy, Josie začínala mít podezření, že se stalo něco mnohem horšího.

Josie obešla obvod hřiště. Za kolotočem vedl vysoký plot z pletiva, který odděloval dětské hřiště od softbalového na druhé straně. Několik lidí si tam nadhazovalo. Prošla po celé délce plotu, aby se ujistila, že v něm nejsou žádné díry. Tam, kde plot končil, rostly po

pás vysoké keře, hraničící s pruhem chodníku a ulicí. Na druhé straně poklidné ulice stály bungalovy. Ačkoli podél chodníku parkoval velký počet aut, ani v jednom směru žádné nejelo. Pokračovala podél keřů až ke vchodu na hřiště, širokému chodníku pod obloukem s nápisem *Dětské hřiště v dentonském městském parku*. Dál ve vzdálenosti několika metrů oddělovaly hřiště od chodníku další keře, na které navazovala zalesněná plocha. Josie věděla, že za stromy vede jedna z běžeckých stezek, které křížují hustý les patřící k parku. Dítě by mohlo snadno vklouznout do lesa. Zbývající délku hřiště lemovalo stromořadí, které se dotýkalo začátku plotu na druhé straně. Lucy by musela opustit kolotoč a ujít značnou vzdálenost, než by vběhla do lesa. Někdo by ji jistě viděl.

Studovala stromy a narůstající úzkost jí stahovala hrudník. Plocha v zadní části hřiště byla větší, kopcovitá a vedla hlouběji do parku, který se rozprostíral několik kilometrů každým směrem. Příliš velké území, aby ho dokázala prohledat sama, i kdyby jí pomáhali Rossovi.

Volnou rukou vytáhla z kapsy mobil a zavolala na dispečink.

„Detektiv Quinnová. Potřebuju dvě až tři jednotky na hřiště v městském parku. Myslím, že se pohřešuje dítě.“

KAPITOLA 3

A my stála vedle prolézačky, v ruce svírala telefon a po tvářích se jí koulely velké slzy. Colin přecházel opodál, bledý obličej plný vrásek strachu. Kolem se shromáždilo tucet rodičů, kterým Josie dala několik pokynů. „Prosím, neodcházejte, dokud neřeknete své jméno a telefonní číslo některému z policistů. Také bych vás chtěla požádat, abyste si zkontrolovali svoje mobily, jestli nemáte nějaké fotografie nebo videa pořízené během poslední hodiny. Podívejte se, jestli jste někde v pozadí nezachytili Lucy Rossovou.“

Josie si v duchu ukládala do paměti jejich tváře. Chtěla, aby její tým nikoho nevynechal. Nějaký muž ze zadní části skupiny se zeptal: „Můžeme vám pomoci s hledáním?“

„Byla bych radši, kdybyste zůstali na místě a promluvili si s policisty.“

Neexistoval jediný důkaz, že by Lucy někdo unesl, ale ta možnost Josii určitě napadla. Věděla, že je velmi nepravděpodobné, že by některý z vyděšených rodičů nebo jejich unavených dětí měl s Lucyiným zmizením něco společného. Ale nemohla riskovat a dovolit, aby se kdokoli z nich podílel na pátrání. Co když některý z nich Lucy něco udělal? Poslala by ho do parku, aby zakryl stopy. Při té

představě ji zamrazilo. Na rameni jí zlehka oddychoval Harris, který navzdory rozruchu usnul.

„Nedovolíte jim, aby nám pomohli?“ zeptal se Colin. „Musíme vyrazit ven. Čím dřív začneme hledat...“

Jeho slova pohltilo kvílení policejních sirén a před vchodem na hřiště zastavily dva policejní vozy následované neoznačeným autem detektiva Gretchen Palmerové. Jakmile kolegové vystoupili a rozběhli se k Josii, zaplavila ji úleva. Zatímco je Josie informovala, Amy našla Lucyinu fotku, kterou předtím ukazovala ostatním rodičům, aby se na ni mohli policisté podívat. Josie dva kolegy pověřila, aby si vzali na starost skupinu rodičů a zaznamenali jména, adresy a telefonní čísla a zajistili fotografie nebo videa. „Budeme potřebovat víc lidí, abychom prohledali park,“ poznamenala Gretchen.

Josie poslala Hummela a dalšího policistu, aby odděleně prohledali různými směry zalesněné oblasti, které sousedily s hřištěm. Mezitím Gretchen povolala další jednotky. Amy poklepala Josii na rameno. „Chci jít hledat. Jdu taky.“

Josie se k ní otočila. „Samozřejmě. Jen se vás nejdřív musíme na pár věcí zeptat. Nebude to trvat dlouho.“

Colin se postavil za svoji ženu. V jedné ruce stále držel mobil a druhou si prohrábl prošedivělé vlasy. „Vůbec nechápu, co se stalo,“ zamumlal.

Gretchen zavěsila, představila se Rossovým a vytáhla svůj zápisník. „Kolik let je Lucy?“ začala Josie.

„Sedm,“ odpověděli oba rodiče unisono.

„Takže chodí do první třídy?“ zeptala se Gretchen.

„Ano,“ odpověděla Amy. „Chodí na základní školu Denton West. Je... je to jen pár bloků odsud.“

„A kde bydlíte?“ pokračovala Josie.

Amy uvedla adresu, kterou si Gretchen zapsala. Josie si uvědomila, že je to jen dva bloky od hřiště. „Myslím, že bychom měli někoho poslat, aby se k vám podíval, pro případ, že by Lucy z nějakého důvodu odešla domů. Myslíte, že by věděla, jak se tam odsud dostane?“

„Ano,“ odpověděl Colin.

„Ne,“ řekla současně s ním Amy.

Colin se na manželku podíval. „Amy, věděla by, jak má jít z parku domů.“

Amy si utřela slzu, která jí tekla po tváři. „Ne, nevěděla. Před dvěma týdny se ve škole ztratila cestou od zdravotní sestry zpátky do třídy.“

Colin vypadal zaraženě. „Cože?“

Amy si založila ruce přes hrudník. „Kdybys byl častěji doma, tak bys o tom věděl.“

„Když jsem služebně mimo, každý den volám,“ odsekl. „Jedna z vás se o tom mohla zmínit.“

Gretchen si odkašlala, aby jí znovu začali věnovat pozornost.

„Pane a paní Rossovi, bez ohledu na Lucyin věk nebo její smysl pro orientaci je logické, když váš dům zkontrolujeme. Zvlášť když je tak blízko.“

Kolem nich právě procházel detektiv Finn Mettner, takže mu Josie volnou rukou naznačila, aby se k nim přidal. Požádala ho, aby odvezl Colina k jejich domu a podíval se tam po Lucy.

„Zná Lucy z paměti adresu a telefonní číslo? Kdyby se ztratila a někdo cizí by ji požádal, aby mu je řekla, dokázala by to?“

„Ano,“ odpověděla Amy, zatímco Colin odcházel s Mettnerem ven z parku.

„To je dobře,“ ujistila ji Josie.

Gretchen se zeptala: „Už se Lucy někdy dřív zatoulala? Tady nebo třeba v obchodě nebo podobně?“

Amy zavrtěla hlavou a po tváři jí znovu začaly stékat slzy. „Ne, nemá tendenci se někde ztratit. Vždycky se drží poblíž mě. Takové je pravidlo. Ví, jak jsem...“

Zmlkla a jejím tělem otřásaly vzlyky. „Bože, moje holčička. Musíte ji najít. Musíme ji najít!“

„Paní Rossová, podívejte se na mě,“ požádala ji Josie pevným a jasným hlasem.

Amy bloudila pohledem po celé ploše hřiště, než se její oči zastavily na Josiině tváři.

„Právě teď děláme všechno, co můžeme, abychom ji našli. Povězte mi, má Lucy nějaké zdravotní potíže, o kterých bychom měli vědět?“

Amy znovu zabloudila pohledem ke skupince rodičů a dětí uprostřed hřiště. Před nimi stáli dva policisté a zapisovali si údaje. Pak očima sklouzla k zalesněným plochám na okraji hřiště, kde se mezi stromy proplétalo několik dalších policistů. Hledali Lucy a volali její jméno.

„Paní Rossová?“ oslovila ji Gretchen.

„Ne, žádné zdravotní potíže nemá, je naprosto zdravá.“ Znovu se na ně podívala. „Tohle se jí vůbec nepodobá. Vy to nechápete. Nikdy by neutekla.“

„Viděla jste, jak odchází z kolotoče?“ zeptala se Josie.

Amy zavrtěla hlavou. „Ne. Snažila jsem se dostat dolů z toho pitomého koně. Zamotala jsem se do popruhu. Slezla dřív než já a odběhla. V tom davu jsem ji ztratila z dohledu.“

„Takže jste neviděla, jak jde k východu?“

„Ne, ne. Neviděla jsem nic víc, než že slezla z koně a odběhla. Dívala jsem se, dívala... panebože!“

„Jak často chodíte do parku?“ vyptávala se Gretchen.

„Několikrát týdně. Většinou chodí s chůvou.“

„Jak se chůva jmenuje?“ pokračovala Gretchen. „Kde je teď?“

„Jaclyn. Jaclyn Underwoodová. Je pryč. Její rodina žije v Coloradu. Odjela na víkend domů.“

„Kde v Dentonu bydlí?“

Amy udala adresu poblíž univerzitního kampusu. „Studuje na dentonské univerzitě. Vyzvedává Lucy ze školy a tráví s ní několik hodin před večerí. Poslyšte, je to opravdu důležité? Chci jít hledat Lucy.“

„Samozřejmě. Budu koordinovat vyšetřování.“ V Gretchenině ruce se objevila vizitka, kterou podala Amy. „Je tam číslo na můj mobil.“

Amy ji sevřela v pěsti a odběhla. Josie se dívala, jak obchází obvod hřiště a pak mizí v jedné ze zalesněných částí, kde se připojila k několika policistům.

Harris sebou trhl, otevřel modré oči, povzdechl si a otočil hlavu. Na místě, kde měl předtím opřený obličej, si Josie nahmatala zpocenou skvrnu. Poplácala chlapečka po zádech a podívala se na Gretchen.

Gretchen poklepala propiskou na svůj zápisník. „Co si o tom myslíš?“

TICHÝ PLÁČ

„Já nevím.“

„Ale nemyslíš si, že se zaběhla?“

Josie zakroutila hlavou. Neměla nic, na čem by svůj pocit mohla zakládat, žádný důkaz, že se Lucy Rossové stalo něco zlého, takže se ani neobtěžovala s vysvětlováním.

Gretchen si povzdechla a ukázala na kolotoč. „Tak se do toho pustíme od začátku.“

KAPITOLA 4

Teenager, který měl kolotoč na starosti, seděl u vchodu v malém stánku se vstupenkami. Vykukoval z okénka a vyděšenýma očima sledoval rozruch. Když se Josie a Gretchen přiblížily, vylezl ven.

„Jak se jmenujete?“ začala Gretchen.

V ruce svíral jasně červenou čepici a prsty prohýbal kšilt do tvaru písmene U. Tmavé vlasy mu visely přes oči. Rychle cuknul hlavou doleva a odhrnul si tak prameny z obličeje.

„Logan.“

Gretchen představila sebe a Josii. „Kolik je vám let, Logane?“

Přešlápl z jedné nohy na druhou. „Osmnáct.“

Takže s ním mohly mluvit, aniž by kontaktovaly rodiče nebo zákonného zástupce. Než některá z nich stačila položit jakoukoli otázku, mladík se sám zeptal: „Už jste... už jste ji našli?“

„Ne, ještě ne,“ zavrtěla hlavou Josie.

„Chcete, abych nechal kolotoč zavřený?“

„Ano,“ přitakala Gretchen. „Dokud nebudeme vědět, co vlastně řešíme.“

„Logane,“ Josie vytáhla telefon, jednou paží si k sobě tiskla Harrise a druhou rukou nešikovně zadala heslo, aby našla fotku Lucy

Rossově, kterou jí poslala Amy. Natočila displej směrem k mladíkovi. „Pamatujete si, že byste tuhle dívku viděl na kolotoči?“

Pozorně si prohlížel snímek. „Asi jo. Jenže na kolotoči se během dne sveze hromada dětí. Těžko si je všechny muže zapamatovat.“

„V kolik hodin jste dneska přišel?“ zeptala se Josie.

„Asi v poledne.“

Josie se podívala na čas na telefonu. Bylo skoro půl páté. Gretchen se zeptala: „A do kdy máte mít otevřeno?“

„Do šesti.“

„Jak dlouho tady pracujete?“ pokračovala Josie.

„Asi tři týdny.“

Josie mu znovu ukázala Lucyinu fotografii. „Pamatujete si, že jste to děvče viděl, nebo ne?“

Jeho prsty znovu začaly tvarovat kšilt čepice. „Jo, měla na zádech barevný batoh, vypadal jako brouk nebo tak něco.“

Josie se podívala na Gretchen. „Přesně tak, opravdu nesla batoh. Malý a připomínal vycpaného motýla, ale byl to batůžek.“

„Viděl jste, jak na kolotoč nastupuje. A viděl jste taky, jak z něj vystupuje?“ zeptala se Gretchen.

Zavrtěl hlavou. „Ne, bral jsem si lístky od lidí ve frontě, co čekali, aby mohli nastoupit. Nevěděl jsem, že se něco stalo, dokud její máma nezačala křičet její jméno.“

„V tu chvíli jste se otočil zpátky ke kolotoči,“ doplnila Josie. „Viděl jste ji?“

„Je mi to fakt líto, ale ne.“

„To je v pořádku.“ Gretchen kývla směrem ke kolotoči. „Můžeme?“

„Jo, jasně.“

Vedl je po nevelkém oploceném úseku, kde čekali potenciální pasažéři. Natáhl se přes branku, odemkl ji, podržel a nechal je projít. Zůstal stát v brance, zatímco Josie a Gretchen vstoupily na plošinu u kolotoče.

„Máte tady vůbec nějaké kamery?“ zeptala se Josie.

„Ne, žádné tady nejsou.“

Gretchen s povzdechem dodala: „Stejně jako v celém městském parku.“

„Přesně tak,“ přitakala Josie. „V parku nedochází k tolika trestným činům, aby si kamery zasloužil.“

Josie si znovu přehodila Harrise z jedné paže na druhou. Ukázala na barevné koně a otočila se na Gretchen. „Mluvila jsem s nimi, než nastoupily. Tady na tom seděla Lucy. Je to stejný kůň jako na fotce.“

„A Amy taky jela na koni?“ zajímalo Gretchen.

„Ano. Myslím, že tady na tom.“

Kůň, u kterého Josie viděla Amy, když oslovila dav kolemstojících, stál vedle Lucyina, jen mírně před ním. „Jízda byla plná,“ dodala.

Gretchen se otočila dokola. „Dobře, takže řekněme, že Lucy sedí kousek za matkou. Kolotoč začne zpomalovat, až zastaví. Seskočí z koně a vyrazí pryč.“ Gretchen ukázala na výstupní branku. „Ven se mohla dostat jednoduše.“

„Nikdo ji neviděl,“ namítla Josie. „Nikdo ji neviděl odcházet a nikdo ji ani potom neviděl na hřišti.“

„Nikdo se po ní nedíval,“ podotkla Gretchen. Ukázala směrem k Harrisovi. „Byla jsi tady s ním. Kolik kluků s tmavými vlasy jsi dneska viděla na hřišti?“

„Nemám poněti.“

„Měl některý z nich na sobě... řekněme... modré tričko?“

„Nevím. A chápu, kam míříš.“

„Každý na kolotoči a všichni na hřišti se soustředili na svoje vlastní děti. I kdyby vyběhla ven, je dost možné, že by si toho nikdo nevšiml.“

„A právě proto nám snad pomůžou fotky ostatních rodičů.“

Obě se podívaly na hlouček rodičů a neklidných dětí. Všichni měli vytažené telefony stejně jako oba policisté přidělení k této skupině. Josie věděla, že požádají rodiče, aby jim poslali fotografie nebo videa, která pořídili, a na oddělení si je prohlédnou.

„Měli bychom si promluvit i s dětmi. Možná si Lucy všimly spíš než dospělí.“

„Ano, to bychom měli,“ souhlasila Gretchen.

Když procházely kolem koní k vnější straně kolotoče, Josiinu pozornost upoutalo něco na sloupku uprostřed. „Počkej.“

Vrátila se do středu atrakce. Sloupek byl široký, vyrobený z tlustých dřevěných desek s ozdobnými lištami a pokrytý olejomalbou krajiny – pole se statky v dálce, staré mlýny vedle vodopádů a zahrady hýřící pestrobarevnými květinami. Josie přejela prsty podél okraje jednoho z panelů. „Gretchen, tohle jsou dveře.“

Gretchen přistoupila blíž a pokynula Loganovi, aby je následoval. Na spodní části desky byla zástrčka a malá kulovitá klika natřená stejně zářivě červenou barvou jako okolní dřevo. Josie by si jí nevšimla, kdyby nestála tak blízko. Zatáhla za kliku a panel se otevřel jako dveře.

„Ehm, tam nemůžete,“ zarazil je Logan.

Josie a Gretchen po něm střelily nesmlouvavým pohledem. Usmál se a zrudl. „Aha, jasně. Jste od policie.“

Josie předala Harrise Gretchen. Byl vzhůru, ale ve stavu po probuzení, kdy se spokojil s tím, že toho moc nedělá a jenom tiše pozoruje. Vstoupila do sloupku. Na podlaze byly rozmístěné malé dřevěné čtverce – navzájem dostatečně blízko, aby po nich mohla chodit, a zároveň dostatečně oddělené, aby pod nimi viděla kovové tyče vedoucí ze středu vnitřního kola až ke svislým tyčím, které ovládaly jednotlivé koně. Nad hlavou jí další tyče směřovaly k okrajům kolotoče. Naproti ní byla do zadní části jednoho z panelů zabudovaná polička, na které leželo něco, co vypadalo jako menší černá brašna na náradí.

Logan za ní strčil hlavu. „To patří šéfovi. Když potřebuje něco dotáhnout nebo tak něco.“

Když se Josie podívala zblízka, viděla, že brašna je stará a opotřebovaná. Zip zůstal otevřený a uvnitř zahlédla několik klíčů a šroubováků. Otočila se k Loganovi. „Jsou ty dveře pořád otevřené? Zamykají se?“

„Vždycky jsou otevřené. Teda pokud vím. Stejně sem nikdo nechodí. Myslím, že si těch dveří člověk ani nevšimne.“

Josie se naposledy rozhlédla kolem. Neviděla žádnou známku přítomnosti Lucy ani žádný náznak, že by byl nedávno někdo uvnitř sloupku. Vyšla ven a vzala si Harrise z Gretcheniny náruče.

„JoJo, já mám žízeň.“

„Já vím, kamaráde. Zavolám tvoji mámě, aby si pro tebe přijela. Už by měla být na cestě ke mně domů.“

Poděkovaly Loganovi, požádaly ho, aby nikoho nepouštěl ke kolotoči, a zamířily k malému hloučku rodičů. Uniformovaní po-

licisté zatím nenašli na fotografiích a videích, které jim rodiče poskytli, po Lucy jedinou stopu. Josie zavolala Misty a poprosila ji, aby si Harrise vyzvedla ne u ní doma, ale v parku. A mezitím Gretchen získala od rodičů souhlas, že může oslovit děti školního věku. Nechala je sedět v kruhu na trávníku a vysvětlila jim, že se po jízdě na kolotoči ztratila holčička jménem Lucy. Poslala jim Josiin mobil s fotkou Lucy na displeji. Josie sledovala, jak si podávají telefon dokola. Odhadovala, že nejmladšímu z dětí jsou asi čtyři roky a nejstaršímu přibližně deset. Tři z nich si pamatovaly, že Lucy viděly na hřišti. Jedno dítě si dokonce vzpomnělo, že ji zahlédlo na kolotoči s matkou. Ale žádné ji nevidělo poté, co kolotoč zastavil.

Když se shromáždění rodičů a dětí rozešlo, u hlavního vchodu na hřiště se objevila Misty DeRossiová. A hned za ní Josiin přítel, poručík Noah Fraley, který se velmi rychle pohyboval o dvou berlích. Skoro před měsícem si zlomil nohu, když skočil z horního okna hořícího domu.

„Mamiiiiiii!“ vykřikl Harris a natáhl se k Misty. Vzala si ho od Josie a pevně ho objala.

„Noah chtěl, abych ho vzala s sebou,“ vysvětlila Misty. „Když jsi mi volala, už jsem byla u tebe doma. V telefonu jsem měla dojem, že se něco stalo.“

Noah k nim dorazil o vteřinu později. „Pohřešuje se dítě?“

Josie jim oběma vysvětlila situaci.

„Myslíš si, že jen někam odběhla?“ zeptala se Misty.

Všichni tři byli hluboce poznamenaní případem mizejících dívek, který před třemi lety otrásl městem. Bylo pro ně těžké zpra-

covat jakoukoli připomínku té události. „Nevím,“ odpověděla Josie upřímně. „Ale chci tady zůstat a pomoci s hledáním.“

„Jasně,“ přitakala Misty.

Rozloučili se a Misty s Harrisem odešla. Noah zůstal a opíral se o berle. „Nemusel jsi jezdit,“ špitla Josie.

Usmál se. „Dokážu si najít způsob, jak být užitečný.“

Josie si všimla lavičky poblíž vchodu na hřiště. „Pojď. Můžeš sledovat, kdo jde dovnitř a kdo ven, zatímco my budeme hledat.“

KAPITOLA 5

Josie nechala Noaha sedět na lavičce a v tu chvíli se vrátil Mettner s Colinem v závěsu. Od okamžiku, kdy ho viděla naposledy, zbledl Lucyin otec o dva odstíny. Okamžitě pochopila, že jeho dcera se domů nevrátila.

„Není tam,“ potvrdil Mettner.

„Kde je moje žena?“

Josie ukázala směrem k zalesněnému území za sebou. „Připojila se k pátrání. V tuto chvíli Lucy hledá tučet policistů. Jestli se zatoulala, najdeme ji.“

„A co když se nezatoulala?“ Colin vyslovil otázku, která Josii běžela hlavou od chvíle, kdy uslyšela těch několik prvních napjatých, zoufalých tónů v Amyině hlase, když Lucy volala.

Otevřela ústa, aby mu nabídla nějakou policejní odpověď, ale Colin beze slova odešel, aby se také zapojil do hledání. Všichni tři se za ním dívali.

„Evidentně kvůli práci hodně cestuje,“ poznamenal Mettner.

„To vysvětluje tu jejich menší rozepři ohledně Lucyina smyslu pro orientaci. A potřebu mít chuť. Zmínil se o tom, kde pracuje jeho žena?“

„Je matka v domácnosti,“ odpověděl Mettner. „Nechodí do práce.“

Noah se vmísil do hovoru. „Neříkala jsi, že má chůvu? Takže určitě něco dělá. Proč by sis najímala chůvu, kdybys byla máma v domácnosti?“

Josie pozvedla obočí jeho směrem. „S dětmi je někdy dost práce, když jsi na to sám. Misty s tím taky bojuje.“

„Misty pracuje šedesát hodin týdně,“ podotkl Noah. „A pomáhá jí ty a Harrisova babička.“

„Možná rodina Amy Rossové nežije poblíž,“ nadhodil Mettner.

Josie zvedla ruce. „Na tohle teď nemáme čas. Musíme se pustit do hledání toho děvčete.“ Podívala se na Noaha. „Mám u sebe telefon, kdybys mě potřeboval. Gretchen má stanoviště támhle. Ona to koordinuje. Mette, jdeme.“

Josie a Mettner, jen pár metrů od sebe, vyrazili do jedné ze zalesněných částí obklopujících hřiště. Kolem sebe slyšeli zvuky ostatních lidí, kteří místo prohledávali – šustění a praskání větví a několik různých hlasů volajících Lucyino jméno. Josie se občas zastavila a napsala Gretchen, aby zjistila, jestli někdo něco našel. Nic. Gretchen poslala další jednotky do domů, které stály naproti parku. Policisté obcházeli jednotlivé domy, mluvili s obyvateli a prohledávali zahrady pro případ, že by Lucy park opustila, místo aby šla hlouběji. Uběhla hodina, pak další a další. Vyšli z jedné zalesněné části, přešli část parku a vstoupili do odlišného zalesněného úseku. Šli, dokud nenarazili na okraj parku, kde začínal areál dentonské univerzity. Josie odněkud zezadu slyšela, jak Amy volá na svou dceru. Pořád dokola opakovala její jméno napjatým, téměř hysterickým tónem. Světlo nad nimi sláblo a les se zahalil do tmy.

Když se Josie vracela na hřiště, nad hlavou se jí rozsvítily lampy. U vchodu do parku se shromáždilo několik policistů včetně Gretchen a Noaha. Jakmile se k nim přiblížila, viděla, že mezi nimi stojí i Amy s Colinem. A taky Bob Chitwood, náčelník dentonského policejního oddělení. Všichni si oblékli bundy. Colin si jednou paží tiskl manželku k hrudníku a v druhé ruce svíral mobil.

Josie došla ke skupince a obrátila se na Gretchen: „Máme něco?“ Gretchen s vážným výrazem jen zavrtěla hlavou.

Mettner přiklusal za Josií. Rychle se rozhlédl po skupince a zhodnotil situaci. „Nemáme po ní jedinou stopu?“

„Ne, nic,“ zavrtěla hlavou Gretchen.

„Můžeme požádat o vyhlášení poplachu a zapojení médií?“ navrhl.

„Ne,“ odpověděli Josie a Chitwood současně.

Josie pokračovala: „Nemáme žádné důkazy, že ji někdo unesl. Z toho, co víme, se jen ztratila. Poplach se zapojením médií je určený speciálně pro unesené a ohrožené děti. Ale můžeme zavolat státní policii a kancelář šerifa a požádat je o pomoc.“

Chitwood zvedl ruku, ve které držel mobil. „Už jsem to udělal. Požádal jsem o lidi, abychom mohli v pátrání pokračovat přes noc. A z kanceláře šerifa posílají psovody, tedy jejich jednotku K-9.“

Gretchen oslovila Amy a Colina: „Můžete zajít domů a najít něco, co je cítit po Lucy? Abychom to měli k dispozici, až dorazí psi?“

Amy zvedla hlavu z manželovy hrudi a otočila ji Gretcheniným směrem. „Ano.“

Josie kývnutím naznačila jednomu z uniformovaných policistů, aby rodiče z parku doprovodil. Pak se otočila ke Gretchen a Chitwoodovi. „Měli bychom zavolat FBI.“

„Quinnová, FBI nikdo volat nebude,“ odbyl ji posměšným tónem. Josie si zapřela ruku v bok. „Mají jednotku rychlého nasazení pro případy pohřešovaných dětí.“

„Není jen pro případy unesených dětí?“ zeptal se Mettner.

„Jo,“ přitakal Chitwood, „jmenuje se Záchranný tým pro unesené děti – ZTUD.“

„Nevěnuje se jen případům unesených dětí,“ namítla Josie. „Může se zabývat jakýmkoli zmizením dítěte v útlém věku. To znamená do dvanácti let. FBI nasadila ZTUD minulý měsíc v Severní Karolíně, když tam zmizel čtyřletý chlapec ze zahrady za domem.“

„Přesně tak. Našli ho živého v lese,“ doplnil Noah.

„A my dnes večer najdeme tady v parku živou Lucy Rossovou,“ vyštěkl Chitwood. „Není nutné volat žádnou zatracenou FBI. Jsme vybavení a pomůže nám státní policie a kancelář šerifa.“

„Pane,“ zaprotestovala Josie, „ZTUD by se sem mohl dostat za méně než dvě hodiny.“

„Pro lásku boží, Quinnová,“ řekl Chitwood. Všichni na něj zírali, hlavně proto, že na Josii nekřičel. Vždycky řval – na všechny. Ale teď mluvil tiše a z jeho hlasu zaznívala frustrace, skoro jako by postrádal energii se s ní hádat. „Ne každé zmizení je únos.“

„Dítě se jen tak nevypaří,“ podotkla Josie.

„Nemáte žádný důkaz, že se jedná o únos. Quinnová, věřte tomu nebo ne, ale děti se občas zatoulají.“

„Kdyby se Lucy Rossová zatoulala, někdo by ji už našel.“

Chitwood se obrátil k Noahovi. „Fraleyi, jak dlouho trvalo ZTUDu, než našli toho chlapce v Severní Karolíně?“

„Čtyři dny,“ odpověděl Noah zaraženě.

Josie se ovládla, aby neobrátila oči v sloup. „Jednalo se o extrémně opuštěnou oblast. Když půjdete tady z parku jakýmkoli směrem, dostanete se do obytné čtvrti. A na severní straně park hraničí s univerzitním kampusem. Někdo ve městě by ji už dávno viděl. Není tady dost divočiny, aby se v ní ztratila.“

Chitwood k ní přistoupil, ruce zkřížené přes hubený hrudník. I v matném žlutém světle Josie viděla prameny prořídých bílých vlasů, které se mu vznášely nad plešatící hlavou. „My to dítě najdeme, Quinnová. A zatracenou FBI k tomu nepotřebujeme.“

„Pane, při vší účtě...“

„Quinnová,“ přerušil ji náčelník, „když takhle začínáte větu, vím, že řeknete něco, co mě nasere. Proč nás oba neušetríte toho, že vám začnu vyhrožovat, že přijdete o práci?“

Josie cítila, jak ji v obličejí štípe horko, ale nedokázala přestat. „Jestli odmítáte povolat FBI, protože nechcete, aby to vypadalo, že si neumíte poradit ve vlastním městě, naléhavě vás žádám, abyste vzal v úvahu, že život sedmileté holčičky je důležitější než vaše hrdost.“

Ve slabém světle lamp v parku viděla, že mu pod strništěm zrudly tváře pokryté jizvami po akné. Znovu čekala na jeho hlasitou, vzteklostou tirádu, ale ta nepřicházela. Místo toho několikrát polkl a ohryzek se mu zakýval. Pak napjatým tónem řekl: „Quinnová, tohle nemá nic společného s mojí hrdostí. Tuhle práci dělám dlouho. Od doby, kdy vy jste ještě nosila plíny. Máme lidi a prostředky, abychom to zvládli. Nemusíte brát každou situaci jako extrémní, Quinnová. Poradíme si, FBI nepotřebujeme.“

Přistoupila k nim Gretchen. „Pak potřebujeme tisk.“

Josii zaplavila úleva. Chitwood jistě neodmítne, aby jim při hledání Lucy pomohla média. A věděla, stejně jako Gretchen, že ZTUD nemusí čekat na pozvání místního policejního oddělení, pokud se sami dozví o zmizení dítěte mladšího dvanácti let. Existovala velká šance, že jestli někdo z FBI uvidí případ ve zprávách, jejich tým do Dentonu dorazí, ať už se to Chitwoodovi bude líbit, nebo ne.

„Zavolejte WYEP, ať sem pošlou štáb. Zřídíte si tady na místě mobilní stanici. Budeme pátrat celou noc. A jestli ji v noci nenajdeme, ráno povoláme dobrovolníky,“ uzavřel Chitwood.

KAPITOLA 6

Během hodiny stál u vchodu velký stan se skládacími stoly a židlemi uvnitř, který měl sloužit dentonské policii jako mobilní velitelské stanoviště. Někdo přinesl kávu a pečivo, ačkoli se jich nikdo nedotkl. Noah seděl u jednoho ze stolů s pracovním notebookem a nahrával na něj videa a fotografie, které policisté získali od dalších rodičů na dětském hřišti toho dne. Gretchen a Chitwood seděli naproti Lucyným rodičům. Josie vykoukla ven, kde stál zpravodajský štáb a čekal, aby udělal rozhovor s někým z policejního oddělení. Kolegové z kanceláře šerifa a státní policie přecházeli po okolí, připravení pustit se do dalšího pátrání. Josie věděla, že v týmech budou pracovat přes celou noc, dokud Lucy nenajdou. Znovu v hlavě uslyšela Colinův hlas: *Co když ji nenajdou?*

Tu myšlenku setřásla a otočila se ke svému týmu. „WYEP je tady. Gretchen, vystoupíš s prohlášením?“

Gretchen se postavila, ale Chitwood jí položil ruku na předloktí. „Chci, aby to udělala Quinnová.“

„Šéfe, já to nevedu. Když Lucy zmizela, byla jsem tady jen náhodou ve svém volnu.“

Chitwood pozvedl obočí. „To vím, Quinnová. Chci vás tam venku jako tvář oddělení.“

„Pane,“ namítla Gretchen.

„Poslouchejte, Palmerová, vy nemáte...“ ztichl, když si všiml, že na něj oba Rossovi zírají. Odkášlal si a pokračoval. „Quinnová je místní celebrita a je skvělá před kamerou. To je všechno. Myslím, že když se bude venku věnovat tisku a vy tady uvnitř zůstanete pracovat na případu, budeme mít lepší výsledky.“

Josie věděla, že skutečný důvod, proč nechce, aby se Gretchen objevila před kamerami u vysoce sledovaného případu, byl ten, že se před sedmi měsíci zapletla do skandálu, který ji málem stál kariéru. Zpátky k policii mohla jen díky tomu, že Josie zatahala za určité nitky. A když se vrátila, byla nucena strávit určitý čas v kanceláři. Pro jednu Josie Chitwoodovi rozuměla. Případ byl pro něj na prvním místě. Přesto se cítila nepříjemně. Upřeně se podívala na Gretchen, ale ta se jen usmála. „Mluvit s tiskem jsem vždycky nesnášela.“

Josie se s úlevou obrátila ke Colinovi a Amy. „Bylo by dobré, kdybyste se ke mně mohli připojit. Víím, že jste rozrušení, ale kdybyste řekli pár slov, možná by to pomohlo.“

Colin stiskl své ženě rameno. „Myslím, že bude nejlepší, když bude mluvit Amy.“

„Ne. Já... já nemůžu.“

Colin se na ni zamračil. „Amy, jsi její matka. Lidi dokážou s matkami souznít. Stačí, když půjdeš ven a požádáš je, aby pomohli s hledáním. To je všechno.“

Oči měla doširoka otevřené a odráželo se v nich něco víc než pouhá nervozita. Spíš hrůza, napadlo Josii. Amy sepjala ruce a přitiskla si je na hrudník. „Nemůžu být v televizi,“ zamumlala. „Ne-